

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoienita

Sâmbăta a șasea din Post

Învierea lui Lazăr

Învierea lui Lazăr este sărbătorită în Biserica Ortodoxă cu o zi înainte de Florii. Din Evangheliile aflăm că Lazăr era fratele Martei și al Mariei și locuia în Betania. Această localitate se află în Țara Sfântă și este așezată pe una din culmile pietroase din sud-estul Muntelui Măslinilor.

În zilele care au premers Paștii Sale, Hristos se afla dincolo de Iordan, în Perea, într-un ținut pustiu. Aici va primi vestea că Lazăr era grav bolnav și că este așteptat să-l vindece. Evangheliile nu menționează ce boală avea, însă, fără îndoială era o boală fără vindecare. Hristos nu pleacă spre Lazăr, decât după două zile de la aflarea acestei vești. Ajunge în Betania, împreună cu ucenicii Săi, în cea de-a patra zi de la moartea lui Lazăr.

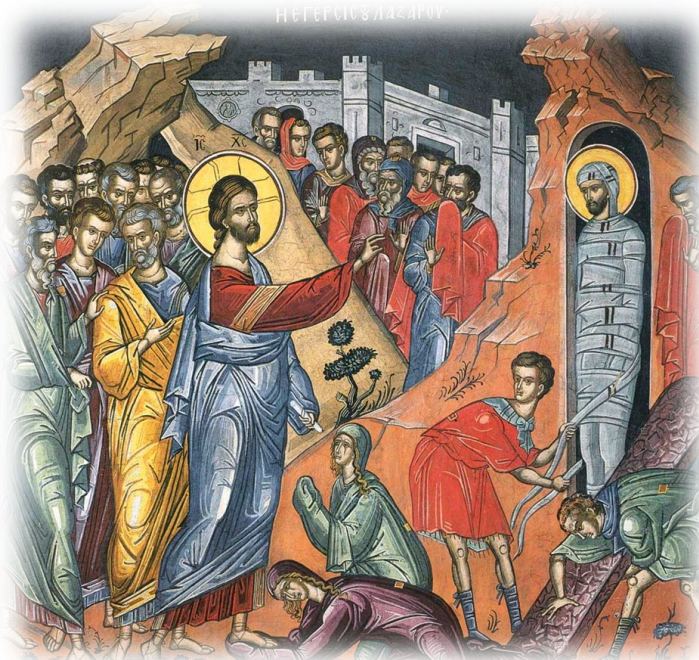
La intrarea în sat este întâmpinat de Marta cu următoarele cuvinte: „Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit”. Hristos îi răspunde: „Eu sunt învierea și viața!”, adică El este Cel care a adus de la neființă la ființă toate și Cel care are putere să biruiască moartea.

La întrebarea lui Hristos: „Unde l-ai pus?”, cei din jur au răspuns: „Doamne, vino și vezi!”. În cartea de cult (Triod) se spune: „Ca un muritor ai întrebat, iar ca un Dumnezeu ai înviat”. Lucrările omenești se împletesc cu cele dumnezeiești. Toate acțiunile săvârșite de Hristos poartă pecetea ambelor firi, deși uneori precumpănește elementul omenesc și alteori cel divin.

Învierea lui Lazăr simbol al învierii de obște

Potrivit Sfințelor Evanghelii, Hristos va plange în fața mormântului lui Lazăr. El va lăcrima din milă pentru toată firea omenească, nu doar pentru Lazăr, ci pentru întreaga fire omenească intrată în stricăciune. Va cere să fie data la o parte piatră de la ușă mormântului, îi va mulțumi Tatălui pentru minunea ce avea să se întâmple și apoi îl va chema pe Lazăr afară. Acesta iese din mormânt așa cum fusese îngropat: înfășurat în giulgiu și cu mahramă pe față.

Strigarea lui Hristos, când îl cheamă pe Lazăr din mormânt, este văzută ca un chip al chemării din pământ a tuturor morților la învierea de obște, care va fi o chemare a tuturor la judecată finală. Părintele Dumitru Stăni-

loae afirmă că un astfel de cuvânt sau o astfel de putere trebuie să fi folosit Dumnezeu Cuvântul și la crearea lumii. Dar atunci le-a creat pe toate pe rând, pe când la învierea de obște va chema trupurile tuturor deodată la o nouă viață. Trebuie observat că în cazul lui Lazăr biruința asupra morții nu a fost definitivă, deoarece la el a avut loc o reînsoțire a trupului său pământesc. Numai în Hristos moartea va fi pe deplin învinsă.

Învierea lui Lazăr și Taina Pocăinței

Lazăr s-a îmbolnăvit, a murit, dar a înviat pentru că era prieten al lui Hristos. Deci, nimeni nu trebuie să-și piardă nădejdea, chiar dacă se află în răul extrem. În ceea ce s-a întâmplat cu Lazăr, prin dezlegare, aflăm ceea ce se împlinește cu fiecare dintre noi când este scăpat din moartea sufletească. Prin pocăința omul devine viu. Dar această nu ajunge, este nevoie și de dezlegarea pe care o da preotul, după cum a fost nevoie ca și Lazăr să fie dezlegat de Apostoli la poruncă Mântuitorului.

Lazăr, episcop al Ciprului

După omorârea arhidiaconului Ștefan, Lazăr împreună cu surorile lui, au mers în insula Cipru. Era și el căutat pentru a fi omorât. Când Pavel și Barnaba, aflați în prima lor călătorie misionară, au poposit în Cipru, l-au întâlnit acolo și l-au hirotonit episcop al Ciprului. Tradiția spune că, după ce a fost înviat de Hristos, a mai trăit 30 de ani, apoi a murit.

A fost îngropat în localitatea Larnaca din Cipru. Peste mormântul lui s-a zidit o bisericuță. Pe la 890, împăratul Leon Înțeleptul a mutat moaștele la Constantinopol. În schimbul sfințelor moaște, a oferit bani și meșteri care au ridicat, în Larnaca, biserica „Sfântului Lazăr”, care se vede și astăzi. În 1204, când cruciații au cucerit Constantinopolul, au dus în Occident moaștele lui Lazăr. Păstrate inițial în Marsilia, au fost purtate apoi în alte locuri, încât astăzi s-a pierdut urma lor. În anul 1972, în timpul lucrărilor de restaurare a bisericii „Sfântul Lazăr” din Larnaca, s-a descoperit sub altar un sicriu din marmură cu un fragment din moaștele sfântului. Pe sicriu scrie: „Lazăr cel de-a patra zi, prietenul lui Hristos”.

La fiecare pomnire a celor adormiți, Sfântul Lazăr este chemat să se roage pentru ei: „...pentru rugăciunile sfântului și dreptului Lazăr cel înviat a patra zi din morți...”

Să ne identificăm cu Lazăr

Părintele Alexander Schmemmann ne atrage atenția că toată săptămâna a șasea a Postului ne invită să devenim martorii celor întâmplate cu Lazăr și să ne identificăm cu el. Astfel, luni ni se spune: „Astăzi, umblând Hristos pe lângă Iordan, l-a arătat boala lui Lazăr...”, marți: „Ieri și astăzi a fost boala lui Lazăr...”, miercuri: „Astăzi, Lazăr, murind, este îngropat și îl jelesc surorile...”, joi: „Două zile are astăzi Lazăr cel mort”, iar vineri: „Măine, Domnul vine să ridice pe fratele cel mort al Martei și al Mariei”.

Dureros pentru noi este că ne-am obișnuit cu moartea, atât de mult încât am ajuns să o considerăm firească. Nu mai suntem conștienți de faptul că omul nu a fost creat să moară, că moartea a fost înghițită de biruință (1Corinteni 15, 50-54). Învierea lui Lazăr este invitația sau chemarea de a ieși din moarte și a intra în Viață.

Adrian Cocoșilă

Sursa: *crestinortodox.ro*

Mormântul Sfântului Mare Mucenic Gheorghe din Lida

Extras din *Locurile Sfinte*, traducere pr. Petru Sidoreac, Tudor Eduard Florin, Fundația Centrul Cultural Elen, pp. 112-113)

Conform unei tradiții creștine, Sfântul Gheorghe s-a născut în Diopolul Palestinei, în actuala Lida. Până acum câțiva ani exista opinia că Lida a fost construită de semnița lui Veniamin. Cercetări arheologice recente au dovedit că primii locuitori ai orașului erau egipteni. În limba ebraică este numit Lod, iar în arabă Lid. Numele de Diopol se datorează faptului că orașul a fost închinat zeului Zeus. Cu acest nume apare și pe monedele din vremea lui Septimiu Sever și a lui Caracala. În primele secole creștine, era numit și Gheorgopol, în cinstea Sfântului Gheorghe.

Dimitrie Nikanor a separat Lida de Samaria, introducând-o sub jurisdicția Iudeii. După moartea lui Iuliu Cezar, antipatul roman Casius, care a condus Palestina într-un mod deosebit de dur, a vândut pe locuitorii Lidei ca sclavi. Nu după mult timp însă aceștia au fost eliberați și, grație decretului lui Antonius, s-au întors în orașul lor. Noul Testament menționează faptul că în Lida Apostolul Petru l-a vindecat pe paralizatul Enea (Fapte 7, 32-35). Tradiția spune că Sfântul Gheorghe a fost soldat în armata romană din Asia Mică și a fost martirizat pentru credința în Hristos în timpul persecuțiilor lui Dioclețian, la începutul secolului IV. Moaștele lui au fost transferate și îngropate la Diopol. Lida primelor secole creștine a fost inițial sediu de Episcopie, dar mai apoi a devenit sediu de Arhiepiscopie. Tot în Lida s-a ținut în 415 Sinodul împotriva ereziei lui Pelagiu, care susținea că omul se poate mântui doar cu faptele sale, fără ajutorul Harului sfânt.

Se spune că în secolul V exista un mare centru de pelerinaj, o basilica majestuoasă care adăpostea mormântul Sfântului Gheorghe. Nu există informații despre cine este ctitorul acestei bazilici. Anumiți sinaxariști au înaintat ideea că această mare biserică este opera lui Constantin cel Mare. Alții susțin că este ctitoria lui Justinian. William, episcopul Tirului, afirmă că biserica a fost construită de Justinian. Istoricul Procopiu însă, care a făcut o riguroasă trecere

în revistă a construcțiilor realizate de Justinian, nu include biserica din Lida printre construcțiile respective.

Este demn de notat că în timpul invaziei regelui pers Cosroe pe teritoriul Palestinei, biserica a rămas neatinsă întrucât perșii și-au mărginit acțiunea lor distrugătoare la Ierusalim și la regiunea din apropiere. Odată cu venirea musulmanilor în secolul VIII, Suleiman, fiul califului Abtu el Malek a ras de pe fața pământului întreg orașul. Cu toate acestea, nu s-au atins de biserica Sfântului Gheorghe deoarece și musulmanii cred în acest sfânt, numindu-l Hander, ceea ce în traducere înseamnă verde. Este caracteristic faptul că și în zilele noastre musulmanii cinstesc pe Sfântul Gheorghe și deseori intră în bisericile creștine și se închină la icoana lui. În timpul califului Hakim, în 1010, s-a pornit o mare persecuție împotriva creștinilor, care a dus la distrugerea bazilicii Sfântului Gheorghe din Lida. Conform unor mărturii, biserica a fost reconstruită de împăratul Constantin Monomahul, în timp ce altele îl menționează pe domnitorul Ungariei, Ștefan. Există păreri conform cărora biserica a mai fost distrusă o dată de mahomedani și că stricăciunile au fost reparate de cruciați. Acest lucru nu este adevărat, din moment ce, după lupta de la Antiohia și înstăpânirea cruciaților, aceștia au venit la mormântul Sfântului și s-au închinat în semn de respect față de cel care i-a ajutat să obțină o victorie atât de mare. Menționarea distrugerii bisericii de către mahomedani aparține episcopului Tirului, Wilhelm, deci este vădit eronată.

Ioan Fokas a ajuns la Lida în 1885 și a notat că mormântul Sfântului se află sub Sfânta Masă din biserica Sfântului Gheorghe. Episcopul latin a scos plăcile pardoselii bisericii și a găsit grota în care a fost înmormântat Sfântul Gheorghe. Conform tradiției, doi pelerini au încercat să ridice placă de pe mormânt, dar o flacăară i-a cuprins imediat, pe unul lăsându-l foarte grav rănit, iar pe al doilea arzându-l atât de mult încât i-a provocat moartea.

Lupta de la Hatin și rezultatul ei favorabil pentru mahomedani a avut drept consecință cu-cerirea Lidei și a celorlalte orase și regiuni din Țara Sfântă de către Salahedin, care nu a cruțat biserica Sfân-

tului Gheorghe, ci a distrus-o în 1191. În același an, Richard Inimă de Leu a revenit în zonă și a cucerit din nou orașul. S-a îngrijit imediat de repararea bisericii. Pacea semnată cu Salahedin nu a ținut mai mult de un secol, întrucât saraciniile au îndepărtat pe cruciați și fără să țină cont de nimic au distrus încă o dată bazilica Sfântului Gheorghe.

Biserica a rămas în ruine până în 1349, an în care împăratul Imperiului Bizantin, Ioan Cantacuzino, a trimis soli la sultanul Egiptului Nastratin Hasan Ibn El Naser pentru a-l determina să fie de acord cu renovarea obiectivelor de pelerinaj din Țara Sfântă. Sultanul egiptean a răspuns afirmativ și astfel au început lucrările. În 1442 însă a început o nouă prigoană împotriva creștinilor din Palestina. Pe tronul Egiptului urcase sultanul Al Malek Daher Zacmac. În timpul conflagrațiilor biserica a fost afectată din nou, iar partea ei vestică a fost transformată în mosche. Este caracteristic faptul că sultanul a poruncit dărâmarea totală inclusiv a paraclisului Sfântului Ioan Teologul și a folosit pietrele provenite de la el pentru construirea podului Daher.

Biserica Sfântului Gheorghe a fost reconstruită în 1517, în timpul sultanului Selim. Biserica însă avea să sufere și alte stricăciuni. În legătură cu acest incident circulă două variante. Conform primeia, biserica a fost distrusă în secolul XIX foarte probabil de invadatorii ieniceri. A doua variantă susține că biserica Sfântului Gheorghe a fost distrusă de cutremurul din 1837. În 1871, Patriarhul Ierusalimului, Chiril II, a renovat biserica și a rânduit ca pardoseala, dar și mormântul Sfântului, să fie realizate din plăci de marmură. Astăzi biserica este ocrotită de orice acțiune umană care să o afecteze și se realizează diferite lucrări de întreținere.

Sursa: *Doxologia.ro*

© doxologia.ro